

2011:

**des de viles i ciutats,
construïm l'alternativa!**

CUP de Berga
Vila de Capellades-CUP
CUP de Reus
UM-9 de Ribes
CUP de Sallent
CUP de Valls
CUP de Vilafranca del Penedès
CUP de Vilanova i la Geltrú

I. PRESENTACIÓ	3
II. INTRODUCCIÓ	4
III. ELEMENTS DE CONJUNTURA	5
1. Un país esquarterat	5
2. Condicionants sociopolítics de la crisi	6
3. Crisi institucional: perills i oportunitats	7
IV. NO ANIREM A LES ELECCIONS AL PARLAMENT DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA DE CATALUNYA DE 2010	10
1. Els esculls de la participació	10
2. Feina i temps: realitats i perversions de la fase de formació	11
3. No es pot fer l'edifici sense tenir-ne els fonaments	11
4. La necessitat de teoria política	12
5. El paper de les institucions autonòmiques	13
6. La CUP i l'esquerra independentista: unitat i plantejaments	14
7. Presentar-nos a unes autonòmiques no és preparar-nos per les municipals	15
V. L'HORIZÓ IMMEDIAT DE LA CUP: LES MUNICIPALS DEL 2011	17
1. Expansió i cohesió política de la CUP	17
2. Suport a la tasca municipal de les Assemblees Locals	18
3. Reforçament de les Assemblees Territorials	19
4. Un procés de debat ampli per definir el Programa Marc	19
5. Definició de les bases polítiques de la CUP de cara al 2011	20
a) Elaboració i millora del programa polític municipal	21
b) Treball d'agitació i mobilització	21
c) Impuls d'estructures populars independents, autogestionades i autoorganitzades	22
d) Recolzament de mitjans de comunicació vinculats a l'esquerra independentista i a les lluites	22
6. Aplegar sectors polítics, socials i culturals al voltant de la unitat popular	22
7. Millorar substancialment la representació obtinguda el 2007	23
VI. CONCLUSIÓ	24
VII. ANNEX: EMPLAÇAMENT A L'ESQUERRA INDEPENDENTISTA	25

I. Presentació

Aquesta esmena a la totalitat és el resultat de la refosa entre els treballs duts a terme per les CUP de Berga, Reus, Vilafranca, Vilanova i Sallent. Ha estat redactada partint del màxim respecte cap a l'esforç dels companys que han treballat en la ponència titulada "La CUP i les eleccions al Parlament de la Comunitat Autònoma de Catalunya", però alhora exposa una sèrie d'arguments que ens semblen tenir prou solidesa per arribar a una conclusió contundent. Però això no ens ha de confondre envers l'esperit de les esmenes. És des del profund respecte cap a la ponència a què ens referim aquí, que pensem que aquesta ha de ser reprovada i reformulada, d'acord amb les propostes que seguidament detallem, i sent conscients del xàfec que pot suposar pels companys i companyes que hi ha passat hores i dies treballant-hi. El present document cerca convèncer des de la complicitat, especialment i en primer lloc, a aquests companys i companyes.

Creiem, però, que en cap cas s'haurà fet feina en va, i creiem que l'exposició de la ponència que ara esmenem forma part del camí cap a la política institucional rupturista en el qual, en el fons, tots i totes les militants de les CUP som unes principiants. Ens agradaria poder considerar aquesta ponència com un primer tast cap a un agosarat pas de gegant que, per una sèrie de motius que exposarem a continuació, no pot ser donat en fals. L'esquerra independentista no es pot permetre un altre error d'aquestes dimensions. Ha costat molts anys consolidar un espai com el que ara estem bastint, i el fracàs significaria l'enèssima caiguda, amb un agreujant: a un pas de gegant correspon una caiguda sonada. I tal i com analitza encertadament la ponència esmentada, ens trobem en una conjuntura política que no ens permet cometre un altre error d'aquestes característiques.

Estem totalment d'acord en un fet remarcat de manera reiterada en la ponència i és que la presentació a aquestes eleccions i els escons que se'n podrien obtenir no serien mai una finalitat en sí mateixos. La reflexió no és en va i creiem que és important tenir això ben present perquè és preferible la paciència a la precipitació en una passa d'aquestes dimensions. Un procés d'aquesta envergadura requereix molta formació i, per descomptat, moltes ponències i moltes esmenes. Totes elles poden sumar en l'esforç per aconseguir un bon resultat. Sent conscients que, un dia, haurem de respondre a tot plegat.

Només ens queda agrair als companys i les companyes la feina feta i el temps dedicat a la redacció de la ponència. Som conscients que el temps de militància significa sacrificis. Només esperem que no entenguin la contundència d'aquesta ponència com un agravi sinó com la necessària defensa de punts de vista que considerem madurats i construïts sobre arguments de pes.

II. Introducció

La CUP va sortir de la darrera Assemblea Nacional de Mataró decidida a convertir-se en l'alternativa necessària. Però qualsevol que conegui la nostra reduïda implantació territorial, el nostre funcionament intern, qualsevol que conegui la situació de les nostres assemblees locals i el funcionament dels nostres òrgans territorials i tècnics reconeixerà que encara hi ha molta, moltíssima feina a fer, abans de convertir-nos en l'esmentada "alternativa necessària".

Entenem que quan parlem d'alternativa necessària parlem de l'alternativa que els Països Catalans i les seves classes populars necessiten en el seu conjunt. Creiem fermament que la construcció d'aquesta alternativa no passa, avui per avui, per la participació en unes eleccions autonòmiques a la Comunitat Autònoma de Catalunya. Creiem que ara per ara, enlloc de servir-nos per contribuir a l'extensió del projecte municipalista de la CUP al conjunt de la nació, aquesta participació només serviria per allunyar la CUP d'aquest mateix camí.

La situació del govern de la Generalitat de Catalunya, combinada amb la situació institucionalment podrida per un procés estatutari que va néixer mort tal i com va denunciar des de bon principi l'esquerra independentista, enlloc de demostrar que la situació és "d'ara o mai", el que demostra és que és una situació que no té marxa enrere, i que com més temps passi més es podrà en favor de posicionaments coherents tant a nivell nacional com social, tal i com els defensa l'esquerra independentista, en la mesura en què aquesta es segueixi amb la seva tasca més lenta, però més segura, d'expansió territorial i consolidació organitzativa. La situació a les Illes Balears i Pitiüses pot seguir un esquema similar, i també la situació al País Valencià, encara que en aquesta part de la nostra nació, les dificultats que s'oposen al projecte polític de l'esquerra independentista són més grans.

En canvi, la presentació d'una candidatura de la CUP en les properes autonòmiques al Parlament de la Comunitat Autònoma de Catalunya podria, en una legislatura en què podrien participar altres candidatures amb més suport mediàtic disposades a disputar l'espai independentista, esgotar la imatge de la CUP fresca i renovadora de 2007, i arribar al 2011 amb una imatge de divisió i de reculada per culpa d'uns hipotètics mals resultats el 2010.

D'altra banda creiem que més enllà dels resultats electorals, qualsevol avenç cap a l'alternativa necessària passa perquè l'esquerra independentista i la CUP elaborin propostes d'abast nacional que trenquin amb la fragmentació de la nació a què ens han condemnat 30 anys de partició autonòmica de la nostra nació.

Avui, l'objectiu de la CUP no és entrar al Parlament regional de la Comunitat Autònoma de Catalunya, sinó construir un projecte nacional, implantat arreu de la nació, amb presència als ajuntaments d'arreu de la nació, i vinculat a l'esquerra independentista i a les lluites socials que, arreu dels països, construeixen, dia a dia, els Països Catalans del demà. Això no vol dir que la CUP no pugui presentar-se a cap contesa electoral autonòmica fins que no ho pugui fer a totes alhora. Vol dir que, per la situació encara embrionària de l'organització, cal seguir delimitant més bé i a més llarg termini els objectius de la CUP, i aquests no poden ser uns altres que la consolidació de l'organització a nivell local i territorial, i el seu desplegament polític de cara a les municipals de 2011.

Aquesta ponència pretén desgranar el full de ruta a seguir per construir l'alternativa que els Països Catalans necessiten. De moment, aquest full de ruta no passa per la presència en cap parlament regional que els processos estatutaris han demostrat esgotats. Aquest full de ruta passa per les eleccions municipals de 2011, que ha d'obrir les portes a que, de mica en mica, una força política que fa seu el missatge de l'esquerra independentista, una força política vinculada a les lluites populars, que forma part d'un moviment d'alliberament més ampli, vagi dibuixant amb els seus regidors el mapa dels Països Catalans tot contribuint a la implantació del nostre projecte d'unitat popular. Aquest és l'objectiu fonamental de la CUP per als propers anys.

III. Elements de conjuntura

En la darrera assemblea nacional de Mataró vam analitzar la situació que travessen els Països Catalans des dels punts de vista polític, social i institucional. Les conclusions a les quals arribarem van ser que els principals elements condicionadors de la nostra pràctica política eren, a nivell internacional, el qüestionament d'un model de desenvolupament que s'està demostrant insostenible a nivell mundial amb una crisi que és alhora financera, alimentària, energètica i social, i que a casa nostra està condemnant a cada vegada més catalanes i catalans a una major explotació en el treball, a cada vegada menys serveis socials i, a canvi, la militarització de l'estat emparada per les polítiques racistes i securitàries de la Unió Europea. A nivell català, a aquesta crisi econòmica s'hi afegeix una crisi de legitimitat de l'ordre institucional instaurat el 1978 amb la Constitució espanyola que es manifesta en tots els ordres de la relació de la política institucional amb la societat catalana.

1. Un país esquarterat

Als Països Catalans sota dominació espanyola la situació ve marcada per més de 30 anys d'una constitució que va ser pensada per modernitzar un estat feixista que no servia a les classes dominants de l'època, així com per encaixar i desactivar les reivindicacions de llibertat nacional que provenien, entre d'altres pobles, dels Països Catalans. A banda de la negació del dret del poble català a disposar de sí mateix, l'element fonamental de l'estratègia espanyola contra la nostra nació ha estat la fragmentació del nostre poble. A nivell jurídic i institucional, la fragmentació del nostre poble en comunitats autònomes sense capacitat de relacionar-se entre elles; i a nivell polític, social i cultural, l'intent (reeixit si atenem a la posició d'un ampli ventall de mitjans de comunicació i de sectors polítics del País Valencià i, en molt menor mesura, també a Mallorca) d'enfrontament entre els diferents territoris dels Països Catalans.

El darrer procés de reformes estatutàries, que ha afectat d'una manera o altra tots els territoris dels Països Catalans sota dominació espanyola, ha tingut un doble efecte que cal valorar adequadament, però que en el fons ha contribuït al desinflament del miratge autonòmic: d'una banda ha reforçat l'espanyolisme al centre de l'Estat, i com a conseqüència també a la nació catalana, on aquesta opció ha seguit perdent complexos a l'hora de presentar-se públicament, guanyant suports a l'àmbit judicial i policíac; però per altra banda, també les opcions independentistes han seguit guanyant legitimitat. Malgrat tot, el catalanisme conservador ha sabut hegemonitzar al Principat el que s'ha anomenat la "desafecció catalana" a través d'episodis com el de les infraestructures (amb les reivindicacions de la patronal catalana de gestionar l'aeroport de Barcelona o amb el paper sempre vigilant del Cercle d'Economia en la negociació del finançament) malgrat episodis desobedients com el dels retrats del rei o la lluita del moviment estudiantil contra Bolonya, que responen a tendències més de fons en els quals l'esquerra independentista hi ha tingut un paper fonamental.

Un escenari similar al del Principat s'ha donat a les Illes Balears i Pitiüses, mentre que al País Valencià, el descontentament popular envers el govern de l'estat ha continuat sent hegemonitzat pel PP, que segueix aprofitant qualsevol decisió del govern central espanyol per enarborar la blavera i presentar-se com el defensor dels i les valencianes davant un govern que els margina en benefici dels altres catalans, en aquest cas els del Principat. Paral·lelament, ha sabut crear un ampli sentiment popular d'orgull valencià a partir de la seva política d'obres faraòniques, i de grans esdeveniments, tot plegat una política molt favorable als grans constructors, però també als petits especuladors i als empresaris en general (mitjans i petits) que són els que li donen el gruix del seu suport electoral.

En conjunt, l'Estat espanyol continua tenint un problema en l'encaix dels Països Catalans en la seva estructura territorial, i sobretot, en el seu objectiu fonamental: la seva dissolució nacional. Les tensions provocades durant tot el procés de reforma autonòmica, i les contradiccions polítiques, socials i simbòliques que genera qualsevol tipus de mesura que provingui o en què intervingui el govern central espanyol ho demostren. Però malgrat que 30 anys de miratge autonòmic espanyol

han tingut com a conseqüència l'extensió de la proposta independentista a tota la nació (tot i que al Principat de Catalunya amb molta més intensitat que al País Valencià o a les Balears i Pitiüses), també és cert que el sistema autonòmic ha aconseguit normalitzar en bona mesura allò que les tropes franquistes imposaren a través de l'ocupació militar i de la repressió pura i dura: la implantació i la legitimació del projecte d'Espanya als Països Catalans.

Alguns aspectes d'aquesta implantació i d'aquesta legitimació són:

- 1 el creixent protagonisme de l'estat a nivell internacional, amb la màniga ampla que rep per practicar polítiques repressives a nivell intern via llei de partits, producte de la imatge de modernització que ha venut amb èxit a la Unió Europea;
- 2 l'assumpció directa per part de l'estat de grans infraestructures com el Quart Cinturó, el Tren d'Alta Velocitat o la Molt Alta Tensió davant la impossibilitat de tirar-los endavant per part de governs autonòmics erms de recursos; cal dir que parlem de infraestructures demanades per la burgesia local i rebutjades per plataformes populars arreu del territori, però que els partits i els mitjans de comunicació presenten com a victòries “nacionals” davant Madrid;
- 3 les reformes dels sistemes policíac i judicial, que han aconseguit apuntalar la implantació de l'estat als Països Catalans a través de la solució autonòmica; això ha comportat un procés de legitimació de l'estat a nivell repressiu i simbòlic, gràcies a una policia vista com a més moderna i més pròxima, malgrat les tensions provocades per la intervenció dels Mossos d'Esquadra contra múltiples lluites socials.

2. Condicionants sociopolítics de la crisi

La crisi, que va començar sent una crisi del sector financer primer als EUA i després a Anglaterra, i que s'ha afegit a la crisi energètica i alimentària a nivell global, és una crisi que es preveu de llarga durada. Cal destacar, però, que la crisi financera inicial s'ha convertit en una crisi econòmica general, afectant l'economia productiva, encara que les bases per aquesta crisi ja estaven posades a causa de la tendència a la caiguda de la taxa de benefici pròpia del sistema capitalista. És aquesta última la causa de fons d'una crisi que, expressada en forma de crisi de sobreproducció, s'havia anat aplaçant fins ara. Les polítiques privatitzadores i neoliberals, tant de retallada de drets i de sobreexplotació, com de desregulació financera, eren la fugida endavant davant aquesta crisi i van permetre inflar encara més la bombolla amb l'especulació, i són les que han fet que ara les seves conseqüències siguin pitjors per a les classes populars.

Per entendre les respostes en forma de polítiques econòmiques, socials i de seguretat que patirem als Països Catalans, és fonamental entendre el procés de reestructuració interna que fa anys que la Unió Europea ha emprès. Aquest procés inclou les iniciatives legals necessàries per poder reordenar el mercat laboral amb la poc dissimulada intenció de continuar amb l'explotació de la classe obrera, ja sigui autòctona o immigrant. El fracàs de la Directiva de les 65 hores no pot amagar que les mesures que aquesta directiva pretenia legitimar ja s'estan aplicant a molts punts del continent, i que estan emparades per múltiples resolucions legals del sistema de justícia europeu.

En la mateixa línia van les mesures jurídiques encaminades a mantenir en la il·legalitat bona part de la nostra classe treballadora, la procedent de països de fora de l'Europa comunitària. Les resolucions i directives europees emparen legislacions absolutament racistes com la italiana, i d'altres de més moderadament racistes (però racistes al cap i a la fi) com l'espanyola: en qualsevol dels casos és possible decretar la il·legalitat d'una persona en funció del seu origen, i d'acord amb això, empresonar-la i deportar-la sense garanties de cap mena.

Per altra banda, les mesures econòmiques i de reformes en els mecanismes de regulació dels grans moviments de capital no són sinó importants i continuades injeccions econòmiques als sectors privat i financer en el marc dels estats de la Unió Europea, tal i com s'ha vist a l'Estat espanyol amb les mesures de salvació del sistema financer empreses per Zapatero.

Intentem recuperar aquí algunes aportacions fetes en l'anterior Assemblea Nacional Extraordinària que ens semblen de gran importància a l'hora de valorar possibles conseqüències de la crisi als nostres municipis (que són el nostre marc d'acció preferencial) i que ja tenen conseqüències sobre la nostra pràctica quotidiana, sobretot en els casos de les candidatures amb regidors. Es tracta de situacions que requereixen alhora una resposta institucional i social al carrer:

- 1 en primer lloc, ens estem trobant amb el creixement de l'atur i el tancament d'empreses importants – amb deslocalitzacions i grans reestructuracions de plantilles per una banda i tancaments de petites empreses i negocis per l'altra – mentre fa temps que el sector de la construcció està patint importants reajustaments; també preveiem que les polítiques que es faran des del govern i la UE tendiran cap una major flexibilització (precarització, comiat lliure, etc.)
- 2 en segon lloc, cal tenir en compte que és a nivell local on la crisi colpejarà de forma més greu; això afectarà les polítiques socials, els serveis socials i, d'alguna manera, tot allò relacionat amb l'activitat econòmica de cada municipi, sigui industrial, de serveis, comercial o turística; molt probablement, des de la dreta (és a dir, des de pràcticament tots els partits) es proposaran rebaixes d'impostos i ajudes a les empreses pel manteniment de la seva activitat en el municipi o per la seva instal·lació de bell nou
- 3 per altra banda cal tenir en compte que és molt possible una important disminució dels ingressos del municipi per la baixada de recaptacions dels impostos degut a la crisi econòmica i a la crisi immobiliària en particular. En el cas de que candidatures tinguin possibilitats de govern o cogovern (o fins i tot des de l'oposició) és una realitat a tenir en compte ja que les nostres polítiques volen increments de despeses socials, en els àmbits educatius i culturals. Per altra banda serà molt difícilment justificable les pujades d'impostos, encara que sigui per pagar serveis socials, en temps de crisi econòmica.

3. Crisi institucional: perills i oportunitats

Aquesta conjuntura ens situa en un context polític i social convuls i difícil, que suposarà un desafiament per a la societat catalana (de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó) però també per a la CUP i el conjunt del moviment. Aquest escenari, però és alhora una oportunitat de creació de lluites i d'instabilitat política que cal aprofitar.

Estructuralment, és cert que tot plegat, tant la crisi econòmica i social, com la situació de crisi institucional producte de l'escenari post-estatutari i, en essència, de la situació d'opressió nacional basada en l'espoli econòmic, l'assimilació cultural, la fragmentació i la secessió nacional dels Països Catalans, són cares diverses d'una mateixa situació de domini de dos estats imperialistes sobre el nostre poble.

Una de les principals conseqüències d'aquesta situació a nivell polític és la consolidació, procés electoral rere procés electoral, d'una situació de desprestigi general de la política, que respon a causes que es donen en tots els sistemes democràtics-capitalistes occidentals (allunyament del poble, que associa política a burocràcia, propaganda i corrupció), però amb algunes marcades especificitats en el si del nostre poble.

Fenòmens com el de l'abstenció, el vot en blanc o els vots nuls han anat en ascens en les successives conteses electorals fins al punt de generar inquietud en els gestors d'aquestes institucions, especialment en el cas de la Comunitat Autònoma de Catalunya. Aquest desprestigi de la política, i de l'anomenada “classe política”, i la constatació en àmbits acadèmics i periodístics aquest allunyament de la ciutadania respecte de la classe política ha estat batejat com a “desafecció”.

Cal insistir en què el descrèdit de la política oficial entre sectors cada vegada majors de les classes populars té a veure també amb la percepció que tot el sistema polític està al servei de les classes dominants. No és només, ni tan sols principalment, un tema de incompetència, burocràcia o corrupció, sinó que és un problema estructural del sistema, i no de qui en són els seus gestors, encara que aquests siguin molt sovint, en efecte, ineficaços i corruptes. És clar per molta gent que no es pot decidir realment res en política econòmica que qüestionï ni que sigui mínimament els

interessos d'una minoria privilegiada, i que a més, cap dels partits ni tan sols ho intenta. La política institucional es redueix a un joc cada vegada més buit i inútil per a la majoria.

La confluència dels processos de reformes autonòmiques (a nivell de tot l'estat espanyol, però principalment a les comunitats autònomes catalanes i la d'Andalusia) juntament amb la deriva del procés per la resolució política del conflicte armat entre el País Basc i l'Estat espanyol, ha provocat una reestructuració important en el bloc constitucionalista espanyol, representat tradicionalment pel PP i el PSOE.

Les clivelles fonamentals al voltant de les quals es mou aquest bloc polític són la preeminència de la Constitució espanyola de 1978 i la defensa de la unitat de l'estat; la preeminència dels símbols espanyols i de la llengua castellana per sobre de qualsevol altra llengua; el rebuig, des d'una perspectiva suposadament liberal, de qualsevol altre visió nacional que no sigui l'espanyola.

L'agitació i propaganda obsessives al voltant d'aquests principis han provocat el naixement de dos partits petits (Ciutadans al Principat, i Unión Progreso y Democracia a tot l'estat) la missió dels quals és reforçar el paper del nacionalisme espanyol tant en la política autonòmica com en l'estatal. A la Comunitat Autònoma de Catalunya, aquestes dues formacions es disputaran el mateix espai polític producte de la manca d'acord entre els seus respectius líders polítics.

Com a conseqüència del procés de remodelació autonòmica de l'estat als Països Catalans, i especialment al Principat, la pèrdua de força del miratge autonòmic ha reforçat en un costat del pol a l'espanyolisme i en l'altre els plantejaments independentistes. La coincidència d'aquest fenomen amb la pèrdua de força i de suport popular dels partits que es reivindiquen del nacionalisme català, o fins i tot de l'independentisme (sent regionalistes, autonomistes o autonomistes crítics), ha comportat el reforçament de l'anomenat sobiranisme cívic, a partir de noves expressions organitzatives similars a les dels anys 80-90.

Conscients d'aquesta debilitat generalitzada, els partits del catalanisme polític han optat per establir ponts amb els sectors més actius de l'associacionisme sobiranista, tot creant plataformes d'opinió per tal de refundar (a més curt o més llarg termini) els seus respectius projectes polítics i així resoldre els seus problemes de lideratge. En el cas d'ERC aquests problemes han culminat, de moment, amb la sortida de Carretero i Renyer, i amb la més que probable formació d'un partit polític que es presentaria a les properes autonòmiques, probablement sense suficient base al darrere per sobreviure quan s'acabi l'oxigen i bombo que li dóna CiU i determinat espai comunicatiu per desgastar el tripartit. En definitiva la formació d'aquest hipotètic partit semblaria un estat de transició del pas d'ERC a la casa gran de Mas i companyia.

Finalment, cal assenyalar la vinculació o la submissió de tots aquests sectors polítics al projecte de país dels grans interessos econòmics i financers catalans i també de les multinacionals en qüestions claus com les infraestructures viàries i energètiques, i també en els problemes derivats de la desindustrialització del país i la deslocalització d'empreses.

Paral·lelament a la crisi del vell catalanisme, i representada en l'actualitat per les diferents versions d'Esquerra Unida i per Iniciativa per Catalunya, l'esquerra provinent de la tradició comunista es veu cada vegada més condemnada a la pèrdua de personalitat política, i també de la pèrdua de la capacitat de connectar amb els sectors que tradicionalment havien estat la seva base social: el jovent i la classe treballadora.

Producte de les contínues renúncies ideològiques i polítiques, de la subordinació pràcticament total al Partit Socialista, i de l'assumpció i de la seva integració en els governs principatí i illenc, aquests sectors han quedat invalidats definitivament davant de l'esquerra catalana com a aliats per la construcció de cap alternativa al capitalisme ni a l'actual regim polític i institucional, cosa que ha donat lloc a l'aparició, en els darrers anys, de sectors polítics més sensibles a les propostes de la Unitat Popular i de l'esquerra independentista.

Paral·lelament a l'eclosió de les Candidatures d'Unitat Popular a les eleccions de 2003 i 2007,

algunes candidatures d'un altre signe polític i amb una base social diferenciada han emergit presentant-se com una alternativa als partits dominants i a la seva forma de fer política. En realitat, són els feixistes de sempre, que exploten el discurs anti-immigració per tal de defensar polítiques securitàries dures. Al Principat la marca política que han utilitzat ha estat la Plataforma per Catalunya, que ha experimentat un creixement sòlid en poblacions amb un alt percentatge de població procedent d'Àfrica o d'Amèrica Llatina, mentre que al País Valencià i a les Illes aquestes candidatures s'han presentat sota marques pròpies del nou ultranacionalisme espanyol, cal dir que sense gaire èxit.

És de preveure que els canvis en la legislació comunitària, així com els efectes de la crisi econòmica sobre la classe treballadora, siguin un caldo de cultiu per a l'extensió dels plantejaments demagògics i racistes d'aquests sectors polítics, intentant ampliar la seva base social a partir dels sectors més perjudicats pel sistema als seus plantejaments espanyolistes i ultraconservadors, i contraris a qualsevol plantejament de progrés real ni de perspectiva de canvi social i polític favorable a la classe treballadora i la resta de classes populars. Ben al contrari, aquests sectors tendiran a donar suport a l'estat en la repressió a les lluites populars, i fins i tot faran de força de xoc al servei de l'estat en aquelles situacions en què aquest no pugui o no vulgui intervenir.

Serà als municipis on la lluita contra aquests discursos i aquestes pràctiques demagògiques, racistes i ultraconservadores serà més enconada i es farà més decisiva. És de preveure que sigui sobre els Ajuntaments sobre qui recaigui els problemes derivats de l'augment de l'atur, i de la saturació dels serveis socials, i que això serà aprofitat per la Plataforma per Catalunya, España 2000 i la resta de partits feixistes per accentuar el seu discurs i cercar el suport de la població.

IV. No anirem a les eleccions al Parlament de la Comunitat Autònoma de Catalunya de 2010

És ben cert que l'escenari social i polític en què ens trobem és un escenari de crisi social, institucional i política propici per què la CUP i l'esquerra independentista l'aprofitin per donar a conèixer el seu projecte de ruptura i començar a ampliar la seva implantació territorial de forma significativa. Ens trobem en una situació que presenta una sèrie de potencialitats i de possibilitats de creixement. Però alhora, també és una situació que presenta una sèrie de perills.

Creiem que, de cara a complir amb els objectius marcats la darrera assemblea nacional extraordinària, que en última instància es sintetitzarien en la construcció de "l'alternativa necessària", els objectius immediats de la CUP han de ser:

- **Arrelar la CUP i el seu projecte municipalista al territori** com a pas previ a qualsevol altre plantejament electoral, mitjançant la consolidació dels projectes de les CUP ja creades i que tenen presència als ajuntaments; impulsar els nuclis que no tenen aquesta presència així com els de nova creació. Això s'ha de fer mitjançant tasques de suport, formació i assessorament que avui només són testimonials. L'objectiu principal de l'organització, el que cal que socialitzem al conjunt del moviment, és un desplegament important de cara a les municipals del 2011.
- **Consolidar una estructura nacional i territorial encara feble**, insuficient perquè esdevingui un instrument veritablement útil al projecte municipalista nacional que totes i tots defensem. Per fer-ho, caldrà impulsar i consolidar les estructures territorials de la CUP amb el suport dels òrgans nacionals, així com mitjançant el compromís ple de les assemblees i els nuclis locals: cal dedicar els recursos econòmics i materials necessaris per a l'organització de campanyes, trobades, tasques de formació, propaganda i expansió des de les assemblees territorials.
- **Treballar colze a colze amb el conjunt de l'esquerra independentista**, així com amb el conjunt de lluites populars dels Països Catalans per tal d'ampliar la presència del projecte de la CUP arreu de la nació, i sempre d'acord amb els principis d'equilibri territorial i de la construcció de projectes sòlids. Si es vol comptar amb el suport i la col·laboració del conjunt de l'esquerra independentista, caldrà abans establir i consolidar els àmbits de treball corresponents tot adequant la proposta de la Taula de l'Esquerra Independentista a l'existent Coordinadora de l'Esquerra Independentista i integrant-hi la CUP.

En la ponència aprovada en la darrera AN Extraordinària celebrada a Mataró, es recollien les pautes a seguir per emprendre un debat serè, transparent, ampli i en profunditat en relació a la possibilitat o no de que les CUP es presentessin a les properes eleccions autonòmiques al Parlament de la Ciutadella. Tot i que el procés ha seguit les pautes marcades per l'Annex inclòs en el document "La CUP, l'Alternativa Necessària", el debat no s'ha produït de la manera que hauria estat desitjable. No ha estat un debat ampli i de base en el que s'hagi implicat tota l'organització, fet que remarca una de les mancances que encara tenim les CUP i que cal superar abans de fer salts cap a l'àmbit supramunicipal: la implicació de les assemblees de base en les decisions d'abast nacional i la desconexió entre el Secretariat Nacional i aquestes.

Malgrat tot, creiem que és possible oferir alguns elements de reflexió que permetin valorar millor la qüestió i que al nostre parer desaconsellen la presentació d'una candidatura a les eleccions autonòmiques de la Comunitat Autònoma de Catalunya l'any 2010.

1. Els esculls de la participació

Creiem que la decisió que la CUP presenti una candidatura a unes eleccions autonòmiques requereix assegurar una participació el més àmplia possible de la militància. Una passa com aquesta exigeix la màxima pulcritud al respecte, tant per motius ideològics com per motius tàctics. Els motius ideològics es resumeixen en la necessitat de la defensa d'una garantia de democràcia real i

de participació efectiva, fonaments de la nostra raó de ser. No ens interessa ser un altre partit de dirigents guiant una base obedient, i és per aquest motiu que el primer procés de participació en la qüestió exposada ha de ser modèlica.

Caldria doncs, dissenyar processos que plantegin uns terminis que donin el temps necessari per tal de fer una bona difusió de les propostes al si de les assemblees locals i territorials així com per dur a terme un veritable debat polític i ideològic en el marc d'aquestes. La militància de la CUP hauria de tenir espai i temps per llegir i meditar propostes d'aquest abast i per formar-se una opinió fonamentada al respecte. Creiem, en canvi, que el procés de debat realitzat no ha complert aquests criteris.

La ponència va ser enviada el dia 28 d'abril i el termini per esmenar-la era el 24 de maig. Menys d'un mes, per tant un termini molt insuficient per fer difusió, estudi, debat valoració i redacció de documents. El fet que el termini s'hagi ampliat una setmana no ha resolt el problema i sí ha reforçat la sensació que esdeveniments d'envergadura com els que es plantejaven no poden ser construïts amb aquesta manca de rigor i seriositat. No podem fer una passa tan important com la plantejada amb errors d'aquesta magnitud que podrien posar en entredit la nostra sincera i rigorosa aspiració a ser una garantia d'horitzontalitat, tant a dins com a fora de l'organització.

Tots aquests fets que entenem com els esculls de la precipitació, juntament amb algunes declaracions aparegudes darrerament a la premsa, ens han portat a un escenari que s'assemblava perillosament a una lògica de fets consumats, el que suposava un punt de partida temerari i de baixa qualitat democràtica. Una davallada que no ens podem permetre tenint en compte els reptes als quals ens enfrontem com a organització.

2. Feina i temps: realitats i perversions de la fase de formació

Creiem que el caràcter municipalista de la CUP, que és la identitat fonamental de la pràctica política de l'organització, no ha d'implicar limitar aquesta mateixa pràctica al nivell municipal. Però això ens ha de portar a valorar fins a quin punt l'acció municipal absorbeix la feina de bona part de la militància més implicada en el projecte. La nostra organització, que viu un moment de creixement incipient i que és encara molt inexperta pel que fa la política institucional rupturista, estem enmig d'un procés de formació limitada, malgrat l'avantatge inestimable que tenim respecte els altres partits pel fet que allò que dinamitza l'energia dels militants és la força de la convicció en unes idees justes.

Malgrat tot, volem insistir en el fet que algunes de les persones amb més experiència de la CUP – entre les quals cal comptar els nostres càrrecs electes – es troben absorbits per la tasca municipal. Aquest fet oposa moltes dificultats a la participació d'aquests militants en el procés de debat i elaboració de posicionaments de cara a l'Assemblea Nacional, i més tenint en compte els terminis de temps en què tot plegat ha tingut lloc.

No estem utilitzant el reforç de la lluita municipal com a excusa per no afrontar nous horitzons de lluita supramunicipal. Creiem, però, que la feina actual de la majoria de nuclis, passa no per plantejar-se un salt qualitatiu en la lluita, sinó per planificar i dur a terme la feina necessària per afrontar les properes eleccions municipals de 2011 en condicions. I creiem també que aquesta és la preocupació fonamental de la majoria de nuclis, tant dels que tenen representació, com dels que tot just acaben de constituir-se.

L'argument no té res a veure amb la manca de coratge. Es tracta d'evitar embranzides temeràries que podrien pagar molt car persones que tenen la capacitat, la formació i la legitimitat per participar en el procés, però que no tenen el temps. Això provocaria una perversió que cal evitar.

3. No es pot fer l'edifici sense tenir-ne els fonaments

Cal insistir que no creiem que la CUP no hagi de presentar-se mai a unes eleccions que no siguin les municipals. No obstant, i tenint en compte tant la situació interna de l'organització i del moviment,

com la conjuntura política, creiem que no és el moment de fer-ho.

Per una banda, no és cert que la conjuntura política actual resulti propícia per presentar una candidatura davant les claudicacions d'ERC i ICV en el tripartit. I menys encara sense una presència constant de la CUP en la major part del territori denunciant aquestes claudicacions.

La percepció de la CUP com una alternativa necessària només pot ser una conseqüència del treball constant de mobilització i denúncia de l'esquerra independentista i les lluites populars arreu del territori, conjuntament amb el treball constant de la CUP colze a colze amb aquests sectors i denunciant davant la societat totes aquestes contradiccions.

Per altra banda, cal tenir en compte que encara poden passar moltes coses fins al final de legislatura: des de la presentació de múltiples candidatures que intentin ocupar un espai crític amb les claudicacions del tripartit (amb un Carretero que encara disposa d'una major presència mediàtica i implantació arreu del territori que la CUP), fins a una hipotètica – tot i que difícil – sortida d'ERC del govern per escenificar davant l'electorat. La direcció d'ERC ha de ser conscient, malgrat no reconèixer-ho públicament, que aquests darrers anys han estat perdent vots per culpa de les rebaixes i de l'acceptació del domini de Montilla i de Zapatero sobre el govern autonomista del tripartit.

Aquests factors d'escenari polític desmenteixen de per sí l'escenari més desitjat que real que suposa que la CUP podria recollir el descontentament general de la gent independentista o d'esquerreres amb les polítiques del tripartit. Però és que a més, i suposant que això fos cert, caldria que la CUP estigués en disposició de poder recollir aquest descontentament, o almenys una bona part d'aquest. Però la CUP encara no té la implantació ni té l'estructura per fer-ho.

Si vol créixer i estar en condicions d'afrontar amb garanties una situació com aquesta, la CUP necessita un desenvolupament equilibrat tant a nivell territorial, com a nivell ideològic i programàtic. Això vol dir un desenvolupament que es recolzi en la seva militància i en la seva implantació actual, i que faciliti la cohesió de la militància i les assemblees.

Creiem que aquest tipus de desenvolupament no s'aconseguiria amb una campanya pensada en termes resultatistes, i en què es prioritzés el treball de difusió en uns territoris descartant-lo en uns altres. Primer perquè en última instància els seus arguments es recolzarien en la hipotètica obtenció de representació parlamentària, sense la qual seria impossible dur a terme un desenvolupament organitzatiu horitzontal i participatiu. I també perquè les expectatives no assolides suposarien frustrar bona part de les il·lusions dipositades en el projecte de la CUP.

Hi ha una alternativa molt clara a tot això. Una alternativa que casa amb el plantejament que ha permès la CUP doblar els seus resultats electorals i la seva representació institucional, així com multiplicar la seva implantació i la seva militància: cal treballar a dos anys vista, cridant tota l'esquerra independentista i les lluites populars a treballar amb nosaltres per expandir el projecte comú d'Unitat Popular i, retornant el protagonisme a les nostres assemblees de base, i a les nostres estructures territorials, convertir les eleccions municipals del 2011 en una escenificació de l'expansió del nostre projecte arreu dels Països Catalans. En definitiva, treballar a poc a poc, entre totes i tots, per la construcció de l'alternativa necessària.

4. La necessitat de teoria política

Creiem que qualsevol procés de debat que pugui conduir a decisions d'importància per l'esdevenir i l'acció política d'una organització com la CUP necessita, d'una banda, l'obertura d'un procés amb un temps generós de manera que totes les corrents d'opinió de l'organització puguin presentar els seus plantejaments teòrics, tot presentant una considerable reflexió sobre filosofia política i extraient-ne les deduccions que indiquen l'estratègia a seguir.

Estem d'acord que l'absència de la CUP en molts ajuntaments significa que hi ha un espai polític mancat de representació, un espai que no és proper a partits del sistema com ERC o ICV en el cas del Principat, sinó que té una entitat pròpia i que rebutja la concepció de política com a gestió de les

institucions de tota la resta de partits del sistema. Creiem també que la CUP no ha de liderar res, sinó que ha d'estar connectat i al servei de les lluites populars del país.

La CUP no pot presentar-se a unes eleccions d'àmbit autonòmic sense definir els elements fonamentals de la seva manera d'entendre la política, quins són els seus principis i referents ideològics i polítics, i com pensa posar-los en pràctica.

La militància de la CUP i de la resta de l'esquerra independentista té el dret de saber a quin marc teòric, filosòfico-polític situem els debats. No es pot acceptar que haguem d'intuir o endevinar el marc teòric que sustenta la proposta. Seria acceptar una manca de rigor alarmant i establir un precedent que trobem del tot desencertat, tenint en compte que es tractaria d'un moment històric per a la CUP i el conjunt de l'esquerra independentista. Tant la nostra militància com la del conjunt de l'esquerra independentista tenen el dret de saber quina orientació pren el partit polític que aspira a representar institucionalment les seves posicions i defensar les lluites a les institucions.

5. El paper de les institucions autonòmiques

Per al projecte que la CUP defensem és fonamental tenir clar que el Parlament no és sinó un instrument de legitimació de l'ocupació espanyola als Països Catalans. És un instrument de descentralització administrativa sotmès a les Corts espanyoles i que fragmenta el nostre poble tal i com l'esquerra independentista ve denunciant des de fa anys, i especialment des dels darrers processos de reforma estatutària. Independentment de si finalment ens presentem o no a les eleccions, la CUP ha de deslegitimar les institucions autonòmiques i ha de desenvolupar una actuació sistemàtica destinada a socavar-les.

Afirmar que el Parlament de Catalunya "és el màxim òrgan de representació política i de la ciutadania de Catalunya", que "té una importància cabdal en la vida política catalana", que és allà on "haurem d'acudir per ampliar el marc competencial i pressupostari dels municipis" o que el Parlament "guarda una relació de jerarquia sobre la resta d'institucions catalanes" és oblidar la naturalesa de l'opressió nacional i social que pateixen els Països Catalans. És la Constitució espanyola qui deixa molt clars els límits competencials dels parlaments autonòmics, i és a Madrid (i a París i a Brusel·les), i no a Barcelona (ni tampoc a València, ni a Palma ni a cap capital catalana) on es decideix sobre el finançament municipal, sobre les infraestructures, sobre la sanitat o sobre l'educació.

Per presentar-se a unes eleccions autonòmiques amb garanties, la CUP hauria de tenir clar de quina manera el moviment podria aprofitar aquesta presència per avançar en el sentit de la ruptura. En canvi, presentar-se amb un programa a l'ús dels partits del règim, amb la intenció de discutir i aprovar o rebutjar lleis, només serviria per legitimar una institució espanyola i per integrar un projecte rutpurista en l'entramat institucional de l'ocupació espanyola. Existeix, doncs, un perill de integració institucional per part de l'esquerra independentista justament ara que la situació és de crisi institucional, no només per part de les institucions autonòmiques, sinó també a nivell més general, en la relació entre ciutadania i institucions.

En aquest context de crisi institucional, política i social, la presència d'una força política interclassista crítica amb les claudicacions del tripartit no podria suposar un tap polític per al projecte independentista i d'esquerres de la CUP. L'esquerra independentista, les lluites populars i la CUP han de continuar amb la feina duta a terme els darrers anys de denúncia i mobilització social cada vegada més àmplies, i la presència d'un grup parlamentari amb un plantejament independentista però socialment dretà no podrà fer en cap cas de tap contra una opció com la nostra que, lamentablement, haurà de seguir denunciant les deslocalitzacions, la pèrdua de teixit industrial, les privatitzacions o les retallades de drets socials i laborals.

L'esquerra independentista ha de fer un esforç per presentar adequadament una alternativa ideològica i política en clau d'unitat popular al sistema que ha generat la crisi institucional, política, econòmica i social en què ens trobem, tot refermant el caràcter de projecte d'esquerra

transformadora. I ho ha de fer a partir del treball al costat de les organitzacions i moviments populars. La Unitat Popular, el projecte de l'esquerra independentista, és un projecte d'emancipació nacional i de classe, i necessita estendre la seva base prioritàriament entre la classe treballadora i les classes populars, essent clarament percebuda com a defensora dels seus interessos, a diferència de totes les altres forces, i sobretot en temps de crisi. Ha d'evitar aparèixer simplement com una oferta més del sistema polític que no qüestiona en res el sistema social i polític imperant.

6. La CUP i l'esquerra independentista: unitat i plantejaments

El projecte de la CUP, el projecte de l'esquerra independentista, passa per construir una unitat popular que sigui una aliança de les forces polítiques i socials que defensen els interessos de la classe treballadora i la resta de classes populars, i que lluiti per l'emancipació nacional dels Països Catalans. És en la mesura que aquest projecte s'enforteixi, i d'acord amb el conjunt del moviment i la seva estratègia de reforçament i desplegament de la unitat popular, que s'ha de decidir quan i com es participa en les diferents institucions regionals dels Països Catalans.

L'esquerra independentista, les seves organitzacions i la seva militància, així com la seva capacitat de feina militant, són molt més que quelcom que hauria de fer restar de la partida de despeses un cost important relacionat amb la mà d'obra o un cost d'oportunitat positiu. I òbviament, les seves capacitats i les seva utilitat va molt més enllà de la feina agitativa al carrer, la distribució de la propaganda o l'ensobratge.

Hi ha un cert optimisme basat en la convicció que la CUP és capaç d'aplegar la gran diversitat de sectors i organitzacions afins a la CUP i en general a l'esquerra independentista. Però cal tenir en compte les dificultats històriques que l'esquerra independentista ha tingut per presentar projectes cohesionats fugint de la fragmentació a què massa vegades s'ha vist condemnada pels seus propis errors. Les dificultats augmenten si tenim en compte que al projecte d'unitat popular també hi hem d'incloure organitzacions i associacions de defensa del territori, de la cultura, dels drets de la classe treballadora, etc.

A més, la diversitat de sensibilitats ideològiques o polítiques que conviuen dins la CUP, que en són un dels seus principals actius, i que sobretot es manifesten en la tasca local, obliguen a ser molt més curosos amb els processos de presa de decisions de manera que les decisions puguin ser assumides per tothom, que això es pugui traslladar als entorns locals (que és on al capdavant es duu a terme tota la tasca política), i per tant, seguir millorant la incidència social i política de l'organització. Com més unitat interna hi hagi, més fàcil serà promoure-la en la nostra acció política amb les organitzacions de l'esquerra independentista i en les lluites populars.

Cal doncs, actuar envers els sectors que volem encabir en el nostre projecte i obrir un espai de coordinació i intercanvi amb les organitzacions afins a l'esquerra independentista, tal i com consta en la ponència estratègica aprovada per l'Assemblea Nacional Extraordinària de Mataró. Arran d'aquest intercanvi caldria acceptar la possible renúncia ideològica que això podria comportar per totes i cadascunes de les CUP i les persones militants en el si de l'organització. Tenint en compte que si hi ha sectors que es despengen desencisats, és molt difícil que prosperi cap projecte de la CUP.

Si la CUP volem comptar amb tots els recursos militants de l'esquerra independentista, caldrà que assumim els marcs col·lectius de debat i de decisió col·lectiva, adaptant la proposta de Taula de l'Esquerra Independentista que vam definir a Mataró al marc de coordinació existent tot millorant-lo d'acord amb la resta dels agents que el formen. Sense la nostra participació en aquests marcs, sense processos d'intercanvi de parers entre els diferents agents del moviment, i sense comptar amb l'opinió dels altres agents per prendre decisions és molt difícil esperar comptar després amb el seu suport incondicional, ja sigui com a "mà d'obra", com a cofinançadors, o com a suports polítics.

Creiem que voler forçar la màquina per anar a les eleccions autonòmiques del Parlament de la Ciutadella el 2010 provocaria una divisió a l'esquerra independentista que perjudicaria greument el

treball de la CUP de cara a una hipotètica participació en les esmentades eleccions autonòmiques, però també de retruc de cara a les eleccions municipals, que són el principal repte polític de la CUP pels propers anys. A poc menys d'un any de les eleccions municipals del 2011 la CUP es podria quedar sense el suport de bona part de la seva base militant.

Creiem, en canvi, que per anar amb garanties a les eleccions municipals de 2011 caldrà que l'esquerra independentista s'impliqui a fons en el procés: sense el suport actiu de tota la militància del moviment arreu del territori, i fins i tot de sectors externs al mateix, no serà possible aconseguir uns resultats engrescadors.

Si la CUP vol ser una cara pública de l'alternativa necessària, si la CUP vol ser la punta de llança de la unitat popular, no pot treballar al marge de bona part del moviment. Cal que la CUP s'integri en marcs de debat i coordinació de l'esquerra independentista i hi treballi colze a colze amb la resta d'agents del moviment. Això podria ser possible a partir d'un treball en el marc de coordinació i debat del conjunt de l'esquerra independentista, en què la integració de la CUP hauria d'anar encaminada a assolir els següents objectius:

- 1) al creixement del projecte, això és, l'extensió territorial del projecte de la CUP
- 2) a la cohesió del projecte i del moviment: unificant discursos i estratègies, així com anàlisis sobre la conjuntura, i
- 3) a l'horitzó comú de les eleccions municipals de 2011, amb un treball planificat de llarg abast, orientat a l'acumulació de sectors polítics, socials i culturals en lluita que puguin donar-hi suport tant a nivell local, com a nivell nacional

7. Presentar-nos a unes autonòmiques no és preparar-nos per les municipals

No creiem que la presentació d'una candidatura a les properes eleccions autonòmiques de la Comunitat Autònoma de Catalunya sigui un treball que permeti aprofundir el caràcter municipalista de la nostra organització. Ben al contrari.

És obvi que una campanya com la que es proposa sí que resta recursos econòmics i militants de la feina regular que té marcada la CUP i les seves assemblees locals. No pot ser d'una altra manera en una campanya que està pensada per allargar-se durant un any i mig, que té previst dedicar 8 membres d'un total d'11 membres del Secretariat Nacional per coordinar les diverses comissions de campanya, que preveu un volum de despeses com el que preveu, i que absorbiria en bona mesura el treball militant d'unes assemblees de base que avui per avui ja tenen moltes dificultats per tirar endavant la seva feina regular (sobretot en el cas de les assemblees que tenen representació en els seus ajuntaments).

Sobre el paper del Secretariat Nacional cal tenir en compte totes les feines que els seus membres estan acumulant, tenint en compte la concentració de responsabilitats que aquest fet suposa en una organització que té més de 500 militants, i que aposta per l'horitzontalitat de les seves estructures i de les seves formes de funcionament.

Però més enllà d'això, no és tant la feina que suposa embarcar-se en un projecte així, com la feina que es deixa de fer i que caldria fer si volem encarar les municipals del 2011 amb garanties reals i seguint el model que ens va permetre fer un primer salt qualitatiu el 2007. La CUP no és ni ha de ser una maquinària electoral. La CUP ha de continuar sent una organització dinàmica, permeable, participativa, tot i que amb les idees ben clares i amb un projecte polític, social i cultural rupturista i clarament independentista.

No es pot parlar d'esgotament del model municipalista quan tot just acabem de començar a explorar-lo. La CUP encara no ha arribat a la immensa majoria de municipis i encara hem d'aprendre'n molt, per què l'esquerra independentista i les lluites populars del nostre país puguem dir que hem superat un treball que ens ha permès començar a tractar amb profunditat temes que

encara no havíem aprofundit mai, i que ens ha de permetre seguir-ho fent ampliant la nostra base social.

El creixement de la CUP i la seva referencialitat política ha de recolzar-se en la seva participació o en la seva posició de fermesa en defensa de les lluites socials i populars d'arreu, així com en el seu arrelament al territori. Per què la CUP sigui un projecte sòlid, cal que arreu on s'implanti estigui format per persones compromeses amb les lluites del territori. Creiem que com a CUP ens hem de preocupar més per tenir una militància ben activa, que participi en els òrgans de base, territorials i nacionals de l'organització, que generi nous espais per debatre el futur del projecte amb tots els sectors de la unitat popular, tot consolidant poc a poc el creixement polític, organitzatiu i militant de la CUP.

El moviment no és una agrupació d'electors, sinó de militants, de teixit social organitzat, de poble en marxa cap al seu alliberament.

V. L'horitzó immediat de la CUP: les municipals del 2011

Ara, quan queden dos anys per les properes eleccions municipals, és el moment de treballar per aconseguir que el 2011 hi hagi un desplegament de la unitat popular arreu del territori que permeti començar a assentar una base sòlida per la CUP i l'esquerra independentista. Aquesta base ha de ser sobretot militant, però també ha de consistir en una xarxa social, comunicativa i cultural pròpia. Serà producte d'un desplegament que es recolzarà en suports polítics, socials i culturals amplis, i cal que el comencem a materialitzar des d'ara mateix, tant en l'àmbit local, com en el nacional, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó.

La conjuntura política, social, econòmica i institucional afavoreix l'eclosió d'una alternativa com la que podem presentar la CUP als municipis, una alternativa que es recolza en el compromís i en la lluita dels sectors més compromesos del territori, i en l'adhesió popular a les propostes de la unitat popular per a la regeneració dels nostres pobles i barris, contra l'especulació i en favor del teixit associatiu.

Però més enllà de les eleccions municipals, i del desplegament institucional que pugui comportar, la nostra és una aposta per què la CUP s'enforteixi com a instrument per tal de dinamitzar les lluites, implicar gent nova en el treball i en les dinàmiques assembleàries, fer avançar el projecte de l'esquerra independentista i les seves estructures arreu de la nació, amb l'objectiu de consolidar també en l'àmbit municipal, un contrapoder popular català que retorni els àmbits de decisió al poble i al territori, reterritorialitzant la política actualment allunyada dels ciutadans.

Amb l'objectiu de seguir ampliant i reforçant aquest contrapoder popular, hem de dibuixar un full de ruta que ens condueixi a la cita de 2011 en les millors condicions possibles; i hem de definir quins seran els continguts de la nostra aposta d'aquí dos anys. En definitiva, la CUP ha de centrar-se en recollir el màxim de suports possibles i orientar tots els esforços disponibles cap a un desplegament que comenci a dibuixar el mapa dels Països Catalans a partir dels regidors i les candidatures que la CUP podria presentar arreu del territori en aquestes eleccions.

L'objectiu de les eleccions municipals del 2011 és l'únic objectiu electoral que ara mateix pot aplegar tot el potencial polític i organitzatiu de l'esquerra independentista i de les lluites polítiques, socials i culturals dels Països Catalans al voltant de la CUP. És cap a aquest objectiu cap a on hem de caminar per construir amb fonaments ben sòlids l'alternativa necessària.

Perquè la CUP pugui fer un desplegament adequat en la convocatòria municipal de 2011 caldrà treballar per preparar-ne les condicions necessàries. Creiem que cal planificar el treball polític amb els següents objectius: l'expansió i cohesió política de la CUP, el suport a la tasca municipal de les Assemblees Locals, el reforçament de les Assemblees Territorials, un procés de debat ampli per definir el programa marc, la definició de les bases polítiques de la CUP de cara al 2011, aplegar sectors polítics, socials i culturals al voltant de la unitat popular. Tot plegat, orientat a millorar substancialment la representació obtinguda el 2011

1. Expansió i cohesió política de la CUP

Treballarem per tal que les CUP esdevinguin, arreu de pobles i comarques, el referent institucional de l'esquerra independentista i de les lluites populars, sent respectuosos amb aquelles plataformes, partits o agrupacions electorals que en el seu municipi ja siguin un referent de treball d'unitat popular i de lluita per la llibertat dels Països Catalans i la defensa dels interessos de les classes populars.

Això només serà possible a través d'una estructura nacional horitzontal i dinàmica, que sigui capaç d'estendre el projecte de les CUP a través de les xarxes socials -formals i informals- de l'esquerra independentista i els moviments socials. Això no només fa referència a l'organigrama de l'organització, sinó molt més fonamentalment, a la forma de fer-lo funcionar.

Cal promoure la creació de noves CUP arreu dels Països Catalans on hi hagi una base suficient de

l'esquerra independentista o de persones implicades en les lluites socials del municipi o de la comarca. Només l'existència d'una base prèvia pot ser la garantia d'un projecte de llarga durada. La creació mecànica de CUP sense un mínim suport social i militant previ seria contraproductiu per a un projecte com el nostre amb uns objectius a llarg termini. En aquest sentit, a banda d'intentar crear noves candidatures quan un grup de persones s'interessin pel nostre projecte, caldrà detectar els nuclis on existint una presència d'una base social susceptible de formar una CUP on aquesta feina encara no s'hagi fet.

La base social a què ens referim poden ser casals, ateneus, militància d'altres organitzacions de l'esquerra independentista o plataformes i col·lectius de lluita social o política. La metodologia consistirà en el coneixement dels seus projectes, el seu contrast amb el nostre i la recerca de persones interessades en crear una CUP. Caldrà donar-los el suport necessari, però sempre respectant la seva autonomia, tot evitant caure en la instrumentalització o dirigisme dels mateixos. Aquests espais seran propicis per nodrir-se d'efectius i compartir experiències i projectes i, si s'escau, organitzar conjuntament campanyes i actes.

També caldrà valorar la conveniència d'impulsar la creació de candidatures en nuclis on hi hagi presència important de moviments socials i veïnals sense cap referent polític institucional però no n'hi hagi presència de l'esquerra independentista (o en què aquesta sigui testimonial), seguint els mateixos criteris esmentats. Seria la manera d'apropar l'independentisme a sectors que ara no en són propers.

En definitiva, és un objectiu fonamental de la CUP una implantació més gran al territori acompanyat del desenvolupament dels mecanismes organitzatius més adequats per millorar la nostra implantació arreu dels Països Catalans. Aquest procés d'arrelament arreu del territori s'haurà de fer amb la cohesió política i militant de la nostra organització com a criteri fonamental per a un creixement qualitatiu alhora que quantitatiu.

2. Suport a la tasca municipal de les Assemblees Locals

És imprescindible començar a preparar des d'ara mateix una estructura de suport que permeti a la CUP estar preparada per una ampliació significativa del nombre de regidors de cara a les properes eleccions municipals de 2011. Aquesta estructura de suport hauria de començar a funcionar des d'ara mateix, i hauria de tenir el suport i l'impuls de l'estructura nacional de l'organització.

La necessitat fonamental a la qual respon aquesta estructura de suport per part de la CUP és la d'abordar de manera conjunta aspectes clau que afecten la política municipal, que afecten el dia a dia de les nostres candidatures. Alguns exemples d'aquests aspectes que la CUP ha d'abordar des d'ara són:

- l'anomenat "Pla Zapatero" que persegueix, amb una maniobra clientelar i partidista, omplir les butxaques de les empreses constructores de diners públics en temps de crisi, i reforçar el poder de l'administració central espanyola sobre els municipis;
- la qüestió del finançament municipal, assenyalant quines en són les fonts, qui són els responsables i quines són les propostes de la CUP en aquest àmbit;
- definir una política d'infraestructures que permeti a la CUP posicionar-se davant les mancances de determinades infraestructures, així com sobre les agressions al territori que interessos especulatius o empresarials promouen en benefici propi;
- definir quin tipus de posicionaments ha de promoure la CUP davant els tancaments de fàbriques; és clar que el tancament d'una fàbrica normalment no és culpa dels ajuntaments, però la CUP ha de tenir un paper actiu en la defensa dels llocs de treball i del teixit productiu;

En definitiva, del què es tracta és que la CUP aprofundeixi en la línia tímidament apuntada amb la campanya de les ARE, duent a terme una tasca de suport a la feina de les assemblees locals, que

sigui producte de l'elaboració conjunta d'estratègies, d'argumentaris, i de propostes polítiques que la CUP pugui adreçar a tots els pobles del país de cara a la construcció d'un projecte polític nacional d'alliberament.

En aquesta línia, és fonamental l'impuls i el reforçament de l'assessorament municipal, així com de les trobades de regidors, que haurien de ser trobades obertes on els regidors i altres militants puguin abordar tots aquests temes amb el suport i l'impuls de l'estructura nacional de l'organització. Cal que aquesta feina es comenci a dur a terme abans de les eleccions de 2011 de manera que l'organització estigui preparada per absorbir la hipotètica entrada de més regidors de la CUP als ajuntaments catalans.

3. Reforçament de les Assemblees Territorials

Una de les principals tasques que té plantejades la CUP per tal de construir una organització efectiva, capaç d'actuar en tots els punts del país però mantenint la seva base municipalista és el desenvolupament de les Assemblees Territorials. Però aquestes no s'han d'entendre com una simple corretja de transmissió entre la base local de l'organització i la seva direcció nacional sinó convertint-les en òrgans de participació de la militància. Han de ser alhora estructures fonamentals per a l'expansió territorial -tant a nivell de la nostra implantació organitzativa i militant, com des del punt de vista de l'extensió del nostre projecte i del nostre discurs- com punt de trobada per a la coordinació de lluites supramunicipals.

A aquesta necessitat de tipus estratègic, s'hi uneix, a nivell més tàctic o conjuntural, la importància de l'objectiu nacional que suposa per l'organització les eleccions municipals del 2011. Aquests dos elements fan urgent una planificació econòmica i política del desplegament polític i electoral que caldrà fer de cara a aquesta comtesa electoral. Les assemblees territorials han de preparar-se per poder dur a terme un treball de coordinació i d'expansió del projecte, i això implica dotar-los de recursos polítics i econòmics.

L'estructura nacional de les CUP ha de garantir i participar en el finançament de les Territorials, per tal que siguin estructures polítiques viables i puguin posar a la pràctica la territorialització de la Unitat Popular i l'expansió del projecte. Així mateix, els recursos de les CUP han de repercutir de forma prioritària en els projectes municipals i territorials, i en segon terme participar en el finançament de serveis i accions polítiques d'abast nacional, sorgides però de les necessitats dels projectes locals.

L'estructura nacional de les CUP ha de generar fonts de finançament alternatius als institucionals més enllà del "marxandatge" i dels "ingressos extra". La CUP ha de comprometre's amb el desenvolupament d'un teixit econòmic compromès amb la lluita d'alliberament nacional i social. I té l'obligació de buscar el finançament de les Candidatures amb independència dels recursos que generen les administracions per tal de garantir l'autonomia del nostre projecte polític.

4. Un procés de debat ampli per definir el Programa Marc

Si el 2011 volem presentar una alternativa que sigui percebuda com a necessària a molts més municipis dels Països Catalans, caldrà dur a terme un procés de debat en profunditat; que s'estructuri en els nivells local, territorial i nacional; que compti amb la participació de la nostra militància però també de les organitzacions de l'esquerra independentista i de totes les plataformes de lluita social i popular que hi vulguin participar amb l'objectiu de definir el programa marc de la CUP per aquestes eleccions.

És urgent impulsar un treball de millora del programa polític marc actual, i cal que aprofitem els debats i els àmbits de treball en els que ho fem per posar-los en pràctica, en la mesura del possible, a l'hora d'elaborar els programes (i, en el seu cas, els pressupostos participatius) de cada CUP.

Proposem que el marc on es treballi aquesta qüestió sigui en jornades de formació de nivell comarcal/intercomarcal i també en l'escola de formació anual de les CUP. En aquestes jornades les

diferents CUP compartiran els reptes amb els que s'han trobat i trobaran l'assessorament de les CUP ja consolidades. Aquestes jornades també s'han d'aprofitar per tal que les CUP de recent creació es formin sobre les possibilitats d'incidència institucional des de fora del consistori i sobre com fer política municipal no institucional. Creiem que entendre l'elaboració del programa marc com un procés col·lectiu de formació i d'aprenentatge és coherent amb la concepció de l'educació com un procés d'aprehensió de la realitat amb l'objectiu d'actuar col·lectivament sobre ella. I aquesta és justament la funció d'un programa polític d'unitat popular.

Cal garantir que l'estructura nacional ofereixi el suport i assessorament necessaris als reptes municipalistes de les CUP i els seus càrrecs electes. Les comissions de treball nacionals per la creació de discurs nacional també haurien d'orientar el seu treball a la creació de discurs municipalista alternatiu, que hauria de ser desenvolupat per les assemblees territorials i locals. Aquestes comissions de treball, podrien ser una font important de generació de discurs i alternatives polítiques.

A banda d'escoles de formació tècnica, les CUP han de saber generar espais de discussió política, generadors de complicitats, de projectes i d'anàlisis compartits. I s'han de crear amb una voluntat clara d'animar l'esquerra independentista, els moviments socials i el municipalisme alternatiu a la participació en el disseny i en el desenvolupament dels mateixos. Aquests espais serien els millors marcs per al debat i la definició d'un programa marc que més endavant pugui ser recolzat pel màxim de sectors polítics, socials i culturals dels Països Catalans, un programa d'unitat popular.

Finalment, i per tal d'afavorir la referencialitat de la CUP com a organització municipalista favorable a un procés de transformació social i d'alliberament nacional, caldria impulsar de forma prioritària un espai de trobada de regidors de les CUP, amb recursos i capacitats suficients, obert a la participació de representants d'altres candidatures del municipalisme alternatiu amb la intenció de trobar espais d'entesa en direcció a la construcció de la unitat popular als municipis.

5. Definició de les bases polítiques de la CUP de cara al 2011

Abans de pensar en nous objectius o escenaris, primer hem d'avançar cap a assolir els que encara no hem aconseguit. En el moment actual ens cal una aposta clara i contundent per desenvolupar una proposta municipalista, arrelada al territori, que permeti bastir sòlidament els Països Catalans, tot construint un subjecte polític antagonista a les institucions (econòmiques, socials, culturals i polítiques) dominants.

Aquest projecte d'unitat popular i de contrapoder en l'àmbit municipal ha de permetre visualitzar el conflicte nacional i social en el que es veu immers el poble català fruit de la impossibilitat de decidir per sí mateix el futur polític i econòmic d'una forma democràtica, sense intromissions ni condicionants externs.

És un fet que la representació institucional allunya la pràctica política de la població i la canalitza cap al reforçament dels actuals poders polítics i econòmics. Enfront d'ella, les CUP hem de ser capaces de demostrar que podem mantenir la nostra presència als ajuntaments aplicant el nostre programa i una pràctica política de transformació social i no només formant part d'un sistema de votacions i partits. Això vol dir no fer seguidisme de l'agenda política diària marcada pel govern, el que treuria sentit a la nostra representació institucional. En aquesta línia, hem de conèixer en profunditat i compartir les experiències més reeixides d'acció política de les CUP i per fer-ho, necessitem centrar els espais de trobada nacionals de les CUP en la pràctica política municipalista que estem duent a terme.

Els reptes organitzatius que tenim a nivell local es resumeixen en treballar en tres vessants: elaboració i millora del programa polític municipal, treball d'agitació i mobilització social i impuls i creació d'estructures populars independents autogestionades i autoorganitzades.

Sembla evident que davant la situació econòmica actual, hi haurà un increment de la mobilització dels treballadors, sobretot deguda a les situacions de pèrdua de feina, però més en una vessant

d'autodefensa desesperada que no pas amb una vocació de canvi de polítiques massa clara. L'esquerra independentista, o les CUP en la seva absència, han de participar en aquestes mobilitzacions, alentar-les i donar-les un suport continuat i creïble. En aquest context encara és més necessari sumar esforços amb l'esquerra independentista i els moviments socials, i la xarxa d'entitats polítiques (casals, joves, etc.), donada la seva experiència en mobilització i agitació, així com en treball a nivell de carrer i de base durant els darrers anys. Poden donar-se situacions d'enfrontament i conflicte d'una certa duresa i cal tenir unes línies clares ben interioritzades, molta mà esquerra, i no caure en buscar una bona imatge ni tampoc en esquerranismes infructuosos, mantenint fermes els nostres posicionaments.

Aquesta difícil situació econòmica causada pel sistema capitalista i els governants que el mantenen derivaran en un deteriorament de les condicions de vida: augment de la inseguretat ciutadana, de la degradació de la convivència, de la delinqüència organitzada i de les situacions de risc d'exclusió i de marginació. Tot això pot afavorir el creixement del discurs racista xenòfob contra les persones immigrants i la CUP ha de poder bastir un argumentari clar i contundent que assumeixin les classes populars.

a) Elaboració i millora del programa polític municipal

La consolidació de les CUP vindrà condicionada, en part, per elements com la capacitat de formació, aprenentatge i rectificació; l'èxit dels programes polítics municipalistes; la capacitat de transformació social d'aquests; la capacitat de difusió dels seus continguts d'una forma entenedora així com el nivell de participació i d'implicació popular que puguem aconseguir en l'elaboració dels programes participatius.

Per a elaborar-los cal una feina feixuga de cerca d'informació, anàlisi de la mateixa, i formació que ens permeti fer realitat unes propostes viables de transformació social. Quan més treballats estiguin aquests plantejaments i quan més gran sigui el grau de participació popular al nostre programa municipal, més ens diferenciem de la resta de partits i més legitimitat obtindrem davant del poble. Per tant aquesta és una prioritat per les candidatures a nivell local, i cal abocar-hi molts esforços.

Cal treballar molts àmbits, però hem de prioritzar durant els propers anys els tres eixos següents:

- Democràcia participativa: Cal tenir moltes més possibilitats en aquest camp. Hem d'elaborar una proposta de "full de ruta" en la participació ciutadana, o sigui, tenir clar quines propostes cal fer primer en el marc del consistori i quines després; quines propostes poden realitzar-se (o intentar-se) directament des de la CUP o des del moviment cap al poble, barri o col·lectiu; quan i perquè cal prioritzar el treball i el fruit de la proposta per sobre de la propaganda i quan no, etc. Alhora cal també tenir documentació sobre temes com el cooperativisme en la gestió d'espais i del territori, la banca ètica o sistemes de crèdit alternatius, les cooperatives de consum, diversos models de pressupostos participatius, etc.

- Habitatge: En l'actual programa se'n parla bastant poc, per tant cal ampliar clarament aquest tema, lligant-lo també a les dinàmiques i lluites socials, i potser també amb el finançament municipal. Cal fixar clarament quines són les nostres solucions.

- Economia: Necessitem definir quin ha de ser el nostre projecte de funcionament econòmic d'un ajuntament. Cal tenir, ara més que mai, debats al voltant de les qüestions com ara el finançament dels municipis, els impostos i taxes, guies de possibles distribucions de la despesa en els pressupostos i suport als col·lectius més desfavorits.

b) Treball d'agitació i mobilització

Els ajuntaments són estructures que legalment formen part de l'estat espanyol i francès. Per tant funcionen segons els marcs legals d'arquets estats, i marquen certs límits en la capacitat d'intervenció de les forces polítiques. Així, algunes de les nostres reivindicacions i propostes queden fora d'aquesta legalitat i no poden ser aplicades ara per ara des dels ajuntaments. Però sí que

poden ser reivindicades i defensades des del carrer.

Cal tenir molt present les dinàmiques legislatives a nivell de la Unió Europea, doncs podem preveure que en els propers anys i amb l'excusa de la crisi econòmica aniran apareixent (o ressuscitant) directives agressives contra la classe obrera que és possible produeixin una reacció sindical o de moviments alternatius i antiglobalització. Les CUP han de participar d'aquestes lluites, les han d'impulsar juntament amb el poble, i en facin de portaveus en els respectius consistoris. Cal potenciar sempre la mobilització el més àmplia possible partint de la base de que les CUP hem de fer treball partidari, no partidista.

c) Impuls d'estructures populars independents, autogestionades i autoorganitzades

Cal que les CUP desenvolupin propostes d'acció no institucional, és a dir, línies de treball que no passin o no acabin necessàriament per la "solució legislativa" o institucional i que les candidatures puguin desenvolupar directament en el poble o, millor encara, conjuntament amb el conjunt de l'esquerra independentista i dels moviments socials del poble o comarca. Aquestes línies de treball han de contemplar molt probablement el suport de les CUP en lluites concretes en cada municipi però també la voluntat d'"estabilitzar" aquestes formes de lluita ajudant en la creació, promoció i consolidació de plataformes o moviments (amb formes organitzatives diverses, i àmbits de treball també), autònoms de la candidatura però també (i sobretot) dels partits polítics tradicionals, configurant un verdader contrapoder.

d) Recolzament de mitjans de comunicació vinculats a l'esquerra independentista i a les lluites

La construcció d'instruments de comunicació popular potents tant a nivell local com a nivell nacional és un element d'interès estratègic per la CUP i l'esquerra independentista. Cal que la CUP potenciï prioritàriament els mitjans ja existents a nivell nacional, o la creació de nous mitjans a nivell local (municipal o comarcal) que compleixin amb els següents requisits: un funcionament assembleari i autònom tant de qualsevol organització com de les institucions de l'estat (inclòs l'ajuntament); que siguin econòmicament autogestionats; i que recullin esforços de gent individual vinculada directa o indirectament amb l'esquerra independentista, amb les lluites socials i populars o amb el teixit associatiu o popular polític, social i cultural del territori.

6. Aplegar sectors polítics, socials i culturals al voltant de la unitat popular

Hem de ser capaços d'aconseguir a començaments de 2011 una declaració pública de suport a la CUP i als seus objectius (programa marc) signada per organitzacions polítiques, sindicals, sectorials, plataformes de lluita arreu del territori, intel·lectuals, escriptors, artistes, professors, estudiants, treballadors, etc. amb compromís de lluita i de crítica. Això ajudaria a consolidar la CUP com a referent en la lluita municipalista i institucional de la unitat popular.

Nosaltres hem de fer les passes necessàries que la facilitin, com poden ser la implicació en els òrgans de coordinació amb la resta d'agents de l'esquerra independentista o el generar (o donar suport a) marcs de debat en l'àmbit de les lluites populars catalanes. Lògicament, quan més sectors polítics, socials i culturals d'arreu del territori hi estiguin involucrats, molt millor.

Caldria dissenyar un full de ruta per assolir aquest objectiu. I per fer-ho, cal obrir els espais de configuració de discurs, reflexió política i acords estratègics als principals àmbits socials que han donat naixement a les CUP:

- *Esquerra independentista*: La CUP és sobirana i seria un error que les seves decisions depenguessin sempre de l'opinió de la resta de l'esquerra independentista; però encara seria un error més gran ignorar la pertinença ideològica, simbòlica i, sovint, orgànica, dels

militants, simpatitzants (i votants) de les candidatures a l'esquerra independentista. Per tant, les CUP han de cercar la participació en l'àmbit de la CEI i espais similars, tot definint el grau d'acord o la seva implicació a partir de propostes concretes. Ha de contribuir a estructurar aquests àmbits d'actuació per fer-los servir com a espais de coordinació política de generació de discurs, discussió d'objectius i acord de campanyes. Això permetrà que les CUP siguin les candidatures de l'esquerra independentista. La CUP guanya si es reforça el projecte de l'EI.

- *Municipalisme alternatiu*: l'aposta estratègica per desplegar un municipalisme d'alliberament que pugui estructurar una extensa xarxa d'espais de contrapoders locals arrelats al territori i pròxims a la gent i a les lluites no és una aposta exclusiva de l'esquerra independentista, ni s'ha materialitzat tan sols en la CUP. El municipalisme d'unitat popular és un projecte que compta amb un ampli consens en els moviments socials i les esquerres rupturistes catalanes i que s'ha materialitzat també en nombroses candidatures populars. Algunes d'aquestes candidatures formen part de les EPM, cada vegada més endins orgànicament d'ICV. D'altres, en canvi, s'han constituït com a agrupacions d'electors o formen part circumstancialment de marques blanques municipals o be s'han coordinat sota un mateix paraigües legal i organitzatiu, com les Candidatures Alternatives del Vallès (CAV). Si un dels reptes de les CUP és perimetrar el seu espai polític, les CUP han de teixir una aliança estratègica amb elles per convertir-se en l'espai municipalista dels Països Catalans. Les CUP guanyen si també avança el municipalisme.
- *Moviments socials*: es la més difícil de les tres aliances, per tal i com els moviments socials no són sovint estructures orgàniques clarament estructurades. No obstant això, els moviments socials despleguen fòrums i campanyes conjuntes, en els quals les CUP hi haurien de participar. Cal tenir en compte, però, que les CUP no fan política partidista, sinó partidària; per tant, les CUP han d'evitar caure en el joc que els altres partits fan d'utilitzar els moviments socials per tal de treure'n profit partidista i tenir-los controlats. Les CUP guanyen si es reforcen els moviments socials.

7. Millorar substancialment la representació obtinguda el 2007

Tots els punts anteriors ens han de permetre ampliar la representació institucional de la CUP i de la unitat popular als ajuntaments dels Països Catalans, no només en els municipis on ja hi som presents sinó en d'altres on no tenim representació o en aquells llocs on es creïn properes CUPs.

És cert que pot haver-hi persones que ens votin pel seu descontentament davant l'actual classe política, però aquest vot és molt volàtil. El que ens cal és tenir una base fidel no només pels nostres ideals sinó també per la nostra forma de ser i de fer. I si treballem bé, amb consensos i de la mà dels nostres aliats, no hem de patir per l'aparició de nous partits clàssics perquè el nostre projecte serà clarament diferent al seu. La nostra base serà ferma i ens permetrà créixer d'una manera sostinguda en el temps i l'espai en els propers anys.

VI. Conclusió

En aquest document s'estableixen les línies de treball que hauria d'abordar l'organització a partir de la decisió de no concórrer a les autonòmiques principatines 2010 i fixar-se com a objectiu les eleccions municipals del 2011. Una vegada decidit que no es va a les autonòmiques cal emprendre una sèrie de reformes i posar en clar un pla de treball adequat.

Amb aquesta decisió, la CUP tanca un període de reflexions que forçosament ens ha de portar a adaptar les conclusions d'aquest període a la realitat dels objectius que ens hem marcat: les eleccions municipals del 2011. És urgent, doncs, la discussió i aprovació d'un pla de treball que posi d'una vegada per totes en funcionament l'estructura nacional amb uns objectius clars i avaluable.

D'acord amb els objectius definitis al llarg d'aquesta ponència, la definició d'aquest pla de treball haurà de tenir en compte 3 punts bàsics:

- La redifinició del paper de la CUP en relació amb el conjunt de l'esquerra independentista, que passa per enfortir els lligams amb les seves organitzacions
- L'impuls dels treballs d'elaboració del programa marc, així com dels treballs de formació i assessorament municipal de cara a les eleccions municipals del 2011
- I el redoblement dels esforços en la difusió pública dels objectius i els plantejaments estratègics de la CUP

VII. Annex: emplaçament a l'esquerra independentista

1. Proposta

Una vegada decidit que la CUP no es presentarà a les properes eleccions autonòmiques de la Comunitat Autònoma de Catalunya, i que la seva tasca fonamental serà la preparació de les eleccions municipals del 2011, la CUP emplaça a la totalitat de les organitzacions polítiques de l'esquerra independentista a valorar de forma conjunta la possibilitat de crear una plataforma que es presenti a les properes eleccions autonòmiques de la Comunitat Autònoma de Catalunya.

L'objectiu: debatre sobre la idoneïtat, necessitat i conveniència d'oferir una alternativa electoral de l'esquerra independentista a les eleccions autonòmiques del Principat en forma de llista electoral; i decidir si l'esquerra independentista, formada pels agents polítics i socials que comparteixen l'objectiu d'assolir la plena independència i unitat dels Països Catalans així com la construcció d'un model socialista propi, participa i assumeix els treballs de cara a presentar-se a les properes eleccions autonòmiques o no.

2. Proposta política

Pensem que correspon traslladar el debat que s'està duent en el si de la CUP al conjunt del moviment perquè veiem necessari clarificar la posició del conjunt d'organitzacions que en formen part en relació a les properes eleccions autonòmiques a la Comunitat Autònoma de Catalunya.

Si bé la CUP no pot permetre's assumir la feina que representa presentar-se a les eleccions a la CAC el 2010, sí que podria impulsar un procés de reflexió i, en funció dels resultats de les consultes, col·laborar amb la seva organització, i de la mà del conjunt de l'esquerra independentista, en una hipotètica campanya dirigida a la participació a les eleccions al Parlament principatí.

El paper de la CUP, contrària a presentar-se a aquesta comtesa electoral per centrar tota l'organització en l'objectiu de les eleccions municipals de 2011, consistiria en afavorir un clima de debat serè entre les diferents organitzacions de l'esquerra independentista i exposar les anàlisis i propostes aprovades per l'Assemblea Nacional.

3. Procés de consulta

La CUP consultarà a la totalitat de les organitzacions d'àmbit nacional de l'esquerra independentista la seva posició en relació a la possible formació d'una plataforma electoral de l'esquerra independentista per participar en les properes eleccions al Parlament de la Comunitat Autònoma de Catalunya. Aquestes organitzacions són: Alerta Solidària, CAJEI, Endavant, Maulets, MDT, PSAN i SEPC.

La CUP valorarà els resultats de les consultes al Consell Polític i en funció del consens entre les diferents organitzacions proposarà la creació d'una Mesa de l'Esquerra Independentista per les Eleccions al Parlament de la CAC que gestioni el projecte, la campanya i el control de l'acció dels hipotètics diputats.

4. En funció dels resultats del procés de consulta: gestió del procés

Si s'engegués el procés, cosa que requeriria dels màxims nivells de consens entre les diferents organitzacions de l'esquerra independentista en els diversos elements de debat, el procés es gestionaria a dos nivells fonamentalment: d'una banda a través de la Mesa de l'Esquerra Independentista per les Eleccions al Parlament de la CAC, en què participarien representants de les organitzacions polítiques de l'esquerra independentista, i que s'encarregaria de la gestió de tot el procés; d'una banda, a nivell territorial, mitjançant processos participatius que impliquin tota la militància de l'esquerra independentista als nivells comarcals o territorials.

Les decisions més importants (tria de candidats, programa electoral, i pla d'acció dels hipotètics

diputats) s'haurien de ratificar en una Conferència Nacional de l'Esquerra Independentista en què hi podria participar tota la militància de l'esquerra independentista.

4.1. Mesa de l'Esquerra Independentista per les Eleccions al Parlament de la CAC

La Mesa de l'Esquerra Independentista per les Eleccions al Parlament de la CAC estaria formada per dues persones de cada organització que en el cas de la CUP serien designades pel Consell Polític. Els candidats o candidates a representar la CUP en aquesta Taula s'haurien de proposar, per escrit, dues setmanes abans de l'esmentat Consell Polític. Prendria decisions per consens o, en cas d'impossibilitat, per majories de 6/8.

Aquesta Mesa de l'Esquerra Independentista per les Eleccions al Parlament de la CAC es crearia únicament i exclusiva per debatre i decidir sobre la participació a les eleccions autonòmiques del Principat. Paral·lelament, i coherentment amb els acords de l'Assemblea Nacional, la CUP no deixaria de treballar per l'adequació de la proposta de Taula de l'Esquerra Independentista sorgida de Mataró amb l'existent Coordinadora Nacional de l'Esquerra Independentista.

La Mesa cercaria el suport de col·lectius locals o comarcals i casals i ateneus a la plataforma, que tot i no tenir representació en la Mesa sí que podrien participar en el debat polític previ i en la tria de candidats i candidates.

La Mesa designaria unes persones per que formin part del Comitè de Campanya, i que haurien de presentar un projecte de campanya a nivell econòmic i propagandístic.

4.2. Debat per comarques

La Mesa de l'Esquerra Independentista per les Autonòmiques 2010 proposaria uns punts programàtics bàsics que serien debatuts al sí de les assemblees locals/comarcals de les organitzacions, de l'esquerra independentista, així com per part dels col·lectius comarcals i casals que s'han adherit a la plataforma. Es podrien crear assemblees comarcals o territorials específiques per dur a terme aquests debats, obertes a la participació de la militància de totes les organitzacions, col·lectius i casals de la comarca o del territori.

Les reflexions del debat serien retornades a la Mesa per tal que s'incorporessin al programa i al pla d'acció dels hipotètics diputats.

L'àmbit del debat – així com la procedència de col·lectius i casals que donen suport – seria nacional i no només de les circumscripcions electorals on es concorreria.

4.3. Tria de candidats

La tria de candidats, de la mateixa manera que el debat polític, seria ratificat per sufragi de tota la militància de les organitzacions de l'esquerra independentista, així com dels col·lectius i casals que participin de la Plataforma a raó d'un vot per militant. Les persones amb doble o triple militància només tindrien dret a un vot.

Qualsevol assemblea local de les organitzacions de l'esquerra independentista, qualsevol col·lectiu o casal adherit a la Plataforma podria proposar persones per la llista de candidats. Les propostes haurien d'anar acompanyada de l'acceptació de la persona proposada i d'un breu informe de les raons que impulsarien la presentació d'aquella persona.

Hi hauria dues categories de tria; per una banda es triarien les persones que haguessin d'ocupar els llocs de les llistes amb possibilitats raonables de sortir escollides; i per una altra banda es triarien la resta de candidats que engruixirien les llistes a manera de suport públic.

Cadascuna de les assemblees locals d'organitzacions de l'esquerra independentista, dels col·lectius o dels casals disposarien de tants vots com militants presentessin, en primera instància per a la Conferència Nacional. Evidentment les persones amb doble militància només tindrien dret a un vot en el sí de l'assemblea local, col·lectiu o casal que prefereixi.

Un cop realitzada la votació es reobriria la inscripció per la Conferència amb els terminis d'inscripció que decideixi la Mesa de l'Esquerra Independentista per les Eleccions al Parlament de la CAC.

4.4. La Conferència Nacional de l'Esquerra Independentista

Tot el procés de debat polític i tria de candidats es clouria l'abril de 2010 (o el gener, si es preveu l'avançament de les eleccions a la primavera) amb una Conferència Nacional de l'Esquerra Independentista on hi haurien d'assistir tots els militants de les organitzacions de l'esquerra independentista, col·lectius comarcals i casals que donguessin suport a la Plataforma per ratificar el programa polític i la llista de candidats.

Un acte massiu d'aquestes característiques (si es poguessin reunir 1500-2000 persones) seria el punt de partida ideal per a la precampanya i un esperó al treball de campanya.

La inscripció a la Conferència hauria de ser prèvia al debat per poder quantificar els vots a que tindrien dret cada assemblea comarcal de les organitzacions i dels col·lectius i casals. Més tard encara es podrien apuntar a la Conferència altres persones, però no haurien tingut dret a vot en la tria de candidats.

La inscripció en la Conferència comportaria el pagament de dues quotes en el cas d'inscripció a la primera fase i només una si la inscripció fos posterior al debat i la tria de candidats. Els fons obtinguts per aquestes quotes anirien destinats en primer lloc a sufragar les despeses derivades de la realització de la Conferència, i en segon lloc, les despeses de campanya.

5. Seguiment

La mateixa Mesa de l'Esquerra Independentista per les Eleccions al Parlament de la CAC hauria de fer el seguiment i el control de l'acció dels diputats i esdevenir el pont entre ells i les organitzacions de l'esquerra independentista, i la resta de col·lectius i casals que hagin participat del procés.

Si es cregués convenient es podrien convocar noves Conferències Nacionals de l'Esquerra Independentista si la conjuntura ho reclamés.